

A szentlecke arról számol be, hogy üldözést szenvednek a tanítványok, megsiratják az áldozatokat, mégis hirdetik tovább Jézus evangéliumát, csodajeleket tesznek és örvendeznek.

A Jézust követők körül forr a levegő, pezseg az élet. Megfeszült figyelemmel, izmokkal kell szinte állandóan élniük.

Ettől egészen elszoktam manapság: van munkám, jövedelemem, családom, otthonom, szeretteim, barátaim. Ha akarom, becsukom szemem, fülem, szám, és kizárom a külvilágot, ami teli van üldözéssel, konfliktussal, bántással, tragédiákkal, felszínesebb hazug örömmel. A világnak azon a felén élünk, ahol ezt simán megtehetjük.

Illetve mégsem tudok mindent kizárni, mert megtalálnak belülről is... megtalálnak a munkahelyi konfliktusok, a betegségek, az élet, a család kérdései, amelyek megoldásáról, az adandó válaszokról fogalmam sincs, megtalálnak az alkalmak, amikor nem lenne szabad hallgatni.

József Attilával szólva „Miért legyek én tisztességes...”

Elvétem a Jézusi Örömhírt, ha nem kell megfeszülnöm, ha nem feszül a figyelmem, nem feszülnek az izmaim, ha nem látom meg csodákat, nem veszem észre, amiért hálát adhatok.

Mindehhez Jézustól a mai evangéliumból a biztató szavakat is megkapjuk: nem utasít el senkit, aki hozzá megy, az élet kenyerét kapjuk Tőle és örök életet.

Papp Gábor, Budapest